

Του **Θανάση Τσιριγώτη***

Όσο θα εξουσιάζουν τον λαό τα κόμματα της πλουτοκρατίας και η χώρα μας θα βρίσκεται κάτω από καθεστώς εξάρτησης και υποτέλειας, δεμένη στο άρμα της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ, ο λαός θα υποφέρει, νέα αντιλαϊκά μέτρα και «προγράμματα σταθερότητας» θα διαδέχονται το ένα το άλλο, η χώρα θα βρίσκεται σε διαρκή οικονομική επιτήρηση και έλεγχο από τα ξένα αφεντικά, θα σέρνεται και θα μετατρέπεται σε πολεμικό ορμητήριο των ιμπεριαλιστών.

Κανένα αστικό κόμμα δεν έχει να προσφέρει στον λαό τίποτα άλλο εκτός από αντιλαϊκή λιτότητα, φτώχεια και ανεργία. Σ' αυτές τις συνθήκες το μεγάλο ζήτημα είναι πώς θα μπορέσουν οι εργαζόμενοι να οργανώσουν ένα πλατύ μέτωπο αντίστασης για να αποκρούσουν την αντιλαϊκή κυβερνητική επέλαση και να υπερασπίσουν αποτελεσματικά τα δικά τους συμφέροντα.

Το πραγματικό πρόβλημα μπροστά στις νέες αντεργατικές-αντικοινωνικές θύελλες που έρχονται μετά τις εκλογές είναι αν θα υπάρχει ένα ισχυρό λαϊκό κίνημα, ένα παλλαϊκό μέτωπο αντίστασης ικανό να αποκρούσει τα βάρβαρα αντεργατικά μέτρα και να προασπίσει τα ζωτικά συμφέροντα του κόσμου της εργασίας, όποια από τα κόμματα αυτά κι αν βρίσκονται στην εξουσία.

Το πραγματικό ζήτημα είναι να δημιουργηθούν όροι και προϋποθέσεις μέσα στον λαό και στην Αριστερά ώστε να μπορεί να ορθώσει ανάστημα ο λαϊκός παράγοντας, να δημιουργηθεί λαϊκό φράγμα για να αποκρουστεί και να μην περάσει η νέα σαρωτική επίθεση που προετοιμάζουν Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ σε βάρος των ζωτικών οικονομικών συμφερόντων του εργαζόμενου λαού.

Το πραγματικό πρόβλημα είναι αν θα υπάρχει μια ανεξάρτητη απέναντι στην κυρίαρχη τάξη, ισχυρή και αξιόπιστη Κομμουνιστική Αριστερά, σταθερός και ασυμβίβαστος υπηρέτης του λαού και των ταξικών συμφερόντων του. Όχι μια κατ' όνομα Αριστερά, προσαρμοσμένη στις πιέσεις και τις ανάγκες του αστικού πολιτικού συστήματος, αλλά μια πραγματική Κομμουνιστική Αριστερά, που χωρίς την ύπαρξη, την οικοδόμηση και τη δράση της η εργατική τάξη και οι πλατιές λαϊκές μάζες θα παραμένουν αποφραγμένες και οι εκδηλώσεις μαζικής αντίστασης, τα αγωνιστικά ξεσπάσματα ακόμη και οι κοινωνικές εκρήξεις, όση μεγάλη σημασία κι αν έχουν, θα μένουν στα μισά του δρόμου, χωρίς συνέχεια και σταθερή προοπτική, όπως έδειξε η εμπειρία εδώ και αρκετά χρόνια.

Αν σήμερα τα κυρίαρχα κόμματα περνούν χωρίς ιδιαίτερες δυσκολίες την πολιτική τους, χτυπούν τον λαό και αφαιρούν κατακτήσεις δεκαετιών, αυτό οφείλεται στην υποχώρηση του λαϊκού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, στην υπονόμηση του κύρους της Αριστεράς που προξένησε η πολύχρονη κυριαρχία της συμβιβαστικής πολιτικής του ΚΚΕ και του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ.

Ο λαός μας χρειάζεται μια πραγματική Αριστερά και όχι μια ψευτοαριστερά, σαν αυτή που εκπροσωπεί ο ΣΥΡΙΖΑ, που απροκάλυπτα όλα τα προηγούμενα χρόνια στήριξε την πρόσδεση στον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό και χαιρέτισε ό,τι εκπορευόταν από την Ε.Ε.: Πρόγραμμα σύγκλισης, Λευκή βίβλος, Συνθήκη Μάαστριχτ, ΟΝΕ, ευρώ· και ό,τι συνεπαγόταν για τον λαό μας η εφαρμογή μιας τέτοιας πολιτικής. Προσπαθούν έτσι να εξαπατήσουν τον κόσμο της Αριστεράς, να εξωραίσουν τον αντιδραστικό χαρακτήρα

της Ε.Ε. και να καλλιεργήσουν την απατηλή ιδέα πως είναι δυνατόν η Ε.Ε. να μεταμορφωθεί από εκπρόσωπος του ευρωπαϊκού καπιταλισμού και βασικός μοχλός των Γερμανών και Γάλλων ιμπεριαλιστών σε εκπρόσωπο της «Ευρώπης των εργαζομένων».

Η ηγεσία του ΚΚΕ προσπαθεί να εμφανιστεί σαν ο μοναδικός εκφραστής και τιμητής των αγωνιστικών παραδόσεων και των αντιιμπεριαλιστικών αισθημάτων του κόσμου της Αριστεράς. Πίσω όμως από τις ψευτοεπαναστατικές διακηρύξεις της ηγεσίας του για «λαϊκή συμμαχία και εξουσία», παραμένει αναλλοίωτο το ρεφορμιστικό περιεχόμενο της γενικής του γραμμής που οδήγησε σε τραγικά αδιέξοδα το κίνημα.

Όσο οι αγωνιστικές διαθέσεις του κόσμου της Αριστεράς θα εγκλωβίζονται στο πλαίσιο της πολιτικής αυτών των κομμάτων, του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, το αριστερό και λαϊκό κίνημα θα βρίσκεται μπροστά σε αδιέξοδα, τα αστικά κόμματα θα μπορούν να παραπλανούν και να χειραγωγούν τις πλατιές λαϊκές μάζες, ενώ η εργατική τάξη και ο λαός θα παραμένουν ανυπεράσπιστοι, αδύναμοι να βадίσουν σε μια σταθερή προοπτική αντίστασης και ανατροπής της αντιλαϊκής πολιτικής της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ.

Όταν η πολύχρονη κυριαρχία της ρεφορμιστικής και καιροσκοπικής πολιτικής εγκλωβίζει την Αριστερά στο παιχνίδι της κάλπης, στην αναζήτηση «εναλλακτικών προτάσεων» και κυβερνητικών «λύσεων» που υπονομεύουν την κλιμάκωση και τον σωστό προσανατολισμό του λαϊκού αγώνα είναι ανάγκη να συγκροτηθεί, να εκφρασθεί και να δυναμώσει μέσα στους εργαζόμενους και τη νεολαία το ρεύμα της αντίστασης, της οργάνωσης και της αλληλεγγύης, η κατεύθυνση της ανειρήνευτης πάλης με την αστική ολιγαρχία και τον ιμπεριαλισμό.

Ο λαός μας χρειάζεται μια πραγματική Αριστερά που δεν θα υποτάσσεται στην πολιτική των αστικών κομμάτων αναζητώντας συμμαχίες τότε με το ΠΑΣΟΚ, τότε με τη Ν.Δ., τότε και με τους δύο μαζί, αλλά θα μάχεται και θα συγκρούεται με την αστική πολιτική και θα υπερασπίζεται αταλάντευτα τα οικονομικά και κοινωνικά συμφέροντα της εργατικής τάξης, της αγροτιάς και όλου του λαού. Μια Αριστερά που δεν θα υποκλίνεται στην ιμπεριαλιστική πίεση, αλλά θα αγωνίζεται ασυμβίβαστα για την ανατροπή της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και της καπιταλιστικής κυριαρχίας, για να φύγει η χώρα μας από την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ, ενάντια στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών, για μια ριζική κοινωνική αλλαγή, για μια Ελλάδα Δημοκρατική, Ανεξάρτητη και Σοσιαλιστική.

*** Μέλος της Κ.Ε. του Μ-Α ΚΚΕ**

efsyn.gr